

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Κάθε τόπος έχει φυσικά τις συνήθειές του, τὰ ἴηθ και τὰ ἔθιμά του. Τὰ πασχάλια ἔθιμα εἶνε διαφορετικά σὲ κάθε χώρα. Οἱ Ἄγγλοι π. χ. γιορτάζουν ἀλλὰ και χωρίς ἐπιδείξεις τὸ Πάσχα. Στὸ Λονδίνο ἀνήμερα τῆς Πασχαλιᾶς μιλιοῦν στὴν κρεβάτοκάμαρα τοῦ κυρίου των προί-προί ἢ ὑπρέτριες, τὸν ἀολάζουν και τὸν περιφέρουν ἐπάνω στοὺς ὄμοους τους ὀλόγωνα στὸ σπίτι. Τέλος, ἀφοῦ τὸν περιφέρουν ἔτσι σ' ὅλα τὰ δωμάτια, τὸν ἀποθέτουν πάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας και πέτρουν και τὸν προσκυνοῦν.

Τὴ νύχτα, οἱ ὑπρέτριες αὐτὴ τὴ φορὰ, κάνουν τὸ ἴδιο στὴν ζωρία τους.

Στὸ Περού τῆς Ἀμερικῆς γιορτάζεται τὸ Πάσχα, ἢ λεγομένη εγωρτὴ τοῦ Χριστοῦ τὸν Σεισιμόν. Ἀπὸ τὸ Σάββατο, πρὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Λαζάρου, οἱ νέοι ἐτοιμάζουν τοὺς ἐπιταφίους, οἰχνοῦν λουλουδιὰ στὺς δρόμους και στολίζουν τῆς προσόψεις τῶν σπιτιῶν μὲ ἀνθη και κορδέλες.

Τὴν Δευτέρα ἀρχίζουν νὰ πέτρουν κανονιές, ἢ ὁποιές ἀναγγέλου τὴν ἐναρξὴ τῆς γιορτῆς.

Κατόπιν ἀνοίγει ἡ ἐκκλησία καὶ ἀρχίζει ἡ παρελάσις τῆς λιτανείας. Ἐπὶ κεφαλῆς φέρεται ὁ ἅγιος Μπλάς, ἀκολουθεῖ δὲ ἓνας ἐπίσκοπος, κάτω ἀπὸ μὴν ὀμορῆλλα ἀπὸ τριανταφυλλί μεταξοῦ, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ἓνας ἄγγελος μὲ λευκὰ φτερά.

ῴτερα ἔρχονται τὰ ὀμοιώματα τῶν Ἐθνικῶν Ἀγίων τοῦ Περού, τοῦ Σάν Μλενίτο, τοῦ Σαν Κριστομπλά και τοῦ Σαν Ζοζέ, ἐπὸ κράσι τὸν χροὶ ἓνα πρῶν καὶ ἔχει ζωρηματιένο στὸν ὄμο ἓνα... τοῦκαρο. Αὐτοῖ, ἰσοπίθεται ὅτι εἶνε οἱ μαθητὰ τοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν ἔρχεται ἡ Παρθένος πλοσιώτατα ντυμένη. Μόλις ἡ Παρθένος βῆ ἀπὸ τὴ ἐκκλησία, ἡ ποιητὴ σταματὰ και περμένει τὸν Χριστοῦ τὸν Σεισιμόν.

Τέλος, ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται αἰμόφωτος. Γιὰ νὰγγίξουν τὸ θαυματουργὸ φρονιά τοῦ πλησιάζουν ὄμο μὲ κραγιές καὶ ἀρχίζουν νὰ σπρώχνονται.

Ἔτσι, ἔστερ' ἀπὸ λίγῃ, ἡ ἱστορική ἐστία μετατρέπεται σὲ... ἀλληλοζήτημα!

Ἀφοῦ ἡ λιτανεὶα περιοδεοῖ σ' ὅλη τὴν πόλη, οἱ προσκωνητὰ γυρῶν στὴν ἐκκλησία ὄμο γίνεται λειτουργία.

Ἐπακολουθοῦν χοροὶ στὰ κέντρα καὶ τῆς πλατείης τῆς πόλεως και κατόπιν ἀρχίζει τὸ ἀλληλοζήτημα.

Οἱ κἀκοῦν, ἀρσενικοὶ και θηλεικοὶ, μόλις σανατηθοῦν ἀγαλλιάζονται και φιλοῦνται!...

ΤΑ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ

Στὴ Συρία κατὰ τὴν παλαιὰ ἐποχὴ, ὅταν ἐλεθαινε κανεῖς, μετεφέρτε γιὰ νὰ ταφῆ ἔξω τῆς πόλεως, οἱ δὲ συγγενεῖς τοῦ σαρφονα μὲ τὴν τότε ἐπικρατοῦσο σὴνήθεια φέταναν ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ νεκροῦ ἓνα κυπαρίσι. Ἔτσι ἐξήγειται γιὰ ποῖο λόγο ἰσχυροῦν τόσα πολλὰ καὶ ἰψηλὰ κυπαρίσσια στὴ Συρία.

χεις λεγτά:—«Ὀχι!»—«Ἄι!» τότε πὸς θὰ ἴρθῆς:—«Θὰ δουλέω στὸ βατόρι». Τέλος νὰ μὴν πολυλογώμῃ, μὲ δεχτήσαν. Μὲ βάλαν στὰ κάρβωνα. Δουλέμα γιὰ τὸν ναῦλο και ἔτσι ἤρθα στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ καὶ στὴ Σμύρνη. Τώρα ποῦ θέλησα νὰ ξαναγερῶ στὴν Ἀμερικὴ, ἤρθα πάλι στὸ βατόρι. «Μὲ παίρνετε ἔπος κρῶτα» ἔσθη τῆρα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελιν, στὸ τέλος ὄμο μὲ δεχτήσαν...

Καὶ τὸ ζωρίται:

Ἦταν νῆματα, θὰ μὲ περμένη πάντα νὰ παντρευτοῦμῃ. Ἐ δουλεῖνα λοιπόν, ἐδῶ στὸ βατόρι, σάν κρῶτα. Χθὲς μὲ πονοσε τὸ κεφάλι μου καὶ ἄρχισα νὰ ξενιθίσω. Μὲ φωνάζαν. Σήμερα πάλι τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' ἔτσι μὲ δέσαν ἐδῶ γιὰ τῆρα. Μὰ δὲν μὲ μέλει ἔμένα, ἀφοῦ ἡ Μερσινὸ ἄλλον δὲν ἀρραβωνιάστηκε και ὄμο ἔμένα περμένει...

Ἀπὸ κἀπο ἀπὸ τὸ ἀμπόρι, ἓνα τραγοῦδι παραπονετικό, μαζροσφο, ἀνεβαίνει ἀπάνω. Ἦταν ἓνας φοικαράς, ὁ Μπριμάλῆς ἀπὸ τὸν Ἐπαρτο, ποῦ δὲν καταλάβαινε ἂν ἔκλαιγε ἢ ἂν τραγοῦδαίσε:

Συλλογισμένος περπατῶ
και μόνος μου θαυμάζω
Πὸς δὲν ραῖζουν τὰ βουνα,
ὅταν ἀναστενάξω!...

Καὶ τὸ βατόρι ἀδιάρφο στῆς πίκρες, τοὺς πόθους και τὰ ὄνειρα τῶν ἄλλων, τραβᾶει, ὄμο τραβᾶει ἀμείλιχτο τὸν γαλανὸ τὸν δρόμο τῆς ἐλπίδος...

(Συνέχεια στὸ προσεχές)
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΑΦΦΩΝ

Δημοσιεύουμε και σήμερα μερικὰ ἀπὸ τὰ χαριτωμένα τραγοῦδια τοῦ Γαλλοῦ ἑλληνοῦ ποιητοῦ Γουσταῦου Λαφφῶν.

ΣΤΑΜΠΟΥΛΑ

Ἔοποιος δὲν εἶδε μὲσ' στὴν Πόλι ἀπὸ μπροστά του νὰ περῶσι, χανοῦμῃσα καμιά φορὰ, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμαξὰ τῆς μέσα, σάν κἀμπος ποῦ διητὰ νεράκι, νὰ τὸν κιντᾶξῃ τριφερά.

Ἔοποιος δὲν εἶδε μαῦρου μάτι ἀπὸ θυμὸ και ἀπὸ ζήλεια Νέφος νὰ γίνῃ σκοτεινὸ, Δὲν θὰ πετῆνι πὸς ὑπάρχει γλυκὸς Παράδεισος και Ἄδης Μέου σὲ βλεῖμι ἄνθρωπινὸ.

Ἔοποιος δὲν εἶδε Κιρκασίας γλυκὸ χαμόγελο νὰ λάμψη Πάνω σὲ στόμα δροσερὸ, Δὲν εἰμπορεῖ νὰ καταλάβῃ πὸς ἔγχε πολλοὶ μὰ μέρα Ν' ἀπαρηθῶν και τὸ στανορ.

Ἔοποιος δὲν ἄκουσε ποτὲ τοῦ Ὀθωμανίδα νὰ προφέρῃ Ἔρωτος λόγια τοιχακά, Δὲν ἔξερε τι θὰ πῆ μαγεῖα και τῆς Ἐδὲι ἀρδιανά, ποῦ κελαιθεῖ μελοδικὰ.

Ποῖος τὸ ἐπίστευε στὸν κόσμο νὰ σχηματῆσῃ τέτοια [γλώσσα

Νομάδων ἄγνωστῆ φυλῆ,

Ποῦ ἢ γυναῖκες σάν μιλῶνε τοὺς πρῶτοι και σὲ [ζάθε λέξι

Ἐν' ἀτελειεῖτο φιλι!

Μὴν ὀργιστήτε, Ἑλληνοποῦλες, μὴ μὲ μανίστε, [Γαλλίδες,

Γιὰ τὸ ἐγκόμῃο αὐτὸ.

Δὲν εἶμαι ἀγάριστος, γνωρίζω και εἰς τὰ θέληγη- [τρά σας πόσε; μελένεις ὄψε; ζωρησιῶ!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ

Μοῦλεγε ἐχθὲς ἡ Φρόσσο: «Ἐνα ὄνειρο ἀλόφει Εἶδα τόσο τοιμερὸ,

Ποῦ ἀνατορῆζαῖ ὀκῶμα και στυγηνὸ ἀπὸ τὸ νοῦ μου νὰ τὸ βγάλω δὲν μπορο.

Ἐἶδα ἓνα μαῦρο νῆμα και νεκρὸ θυμῆνο μέου Μὲ τὰ χέρια σταυρωτά,

Και, ὀλόγωνα στὸν τάφο, ἀνθη σπάνια καὶ ἄοχα Μαμαρένα και γυρτά.

«Νὰ σοῦ τὸ ξηγήσω—εἶπα—ἢ καρδιά σου εἶν' ὁ [τάφος

Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ νεκρὸς!

Καὶ τὰ μαμαρένα τ' ἀνθῆ, ἢ χροσῆς ἐλλίδες ποθα Πρῶν γὰ σένα ὁ μωρὸς».

Ο ΔΕΙΔΟΣ ΕΒΡΑΣΤΗΣ

Τέλος εἶχ' ἀποφασίσει σάν τὴ δῶ, νὰ τῆς τὸ πῶ, Κι' ὄμο ἔβλινε τὸ ὄμο σ' ἀγαπάω—σ' ἀγαπῶ.

Και μὰ μέρα τῆν εἰρήσιζω ζωτὰ τύχη, μοναχῆ, καὶ εἶπα μέου μου: Εἶν' ὄμο, κἀνε θάρρος, ὠ φρη!

Πρὸς τὸ κέρος τῆς σάν γάτος Βῆμα, βῆμα προχωρῶ. Ἄλλα ὄμῃ γοῦ νὰ βγάλω ἀπ' τὸ στόμα δὲν μπορο.

Ἔοποιος εἶχα μελετήσι Μοῦ ζωρίαν σάν κινεῖς καὶ ἀποχωρεῖτο και φεῖγῶ σάν βορμηῶνος πετινός.

Τόσοι ὄμοι λεπτήμους Ἦμιον ἔσθη ἀπ' αὐτὸ, Ποῦ νὰ ξαναπαῖο πάλι Ὄρκο ἔκανα φαγτό.

Τρῶχῳ... Ἦτανε στὸν κῆπο Κεθωμένη στὴ δροσιὰ.

Λέγω μέου μου:— Εἶν' ὄμο πὸς τὸ βῆσινο σὸν πειά.

Τὸ σαρδασπιένο λόγῳ Μὲσ' στὸν νοῦ μου τὸν περῶν Κεῖ δεξιά, ἔσθα τὰ μάτια, σάν κατῶσοπος γερονό.

Πηλαζῶ... Ἦταν τόσο ἰσορηγ, γλυκεῖά, σμενῆ, ποῦ στὸ λάμψηγῃ μου μέου μὸς ἔκῶτηρ, ἢ φωνῆ.

Ἄθῃον! Εἰτύρησιμένους ποῦ τὸ λέει και μπορεῖ Μὲ λαχτάρα καιτὸ νύχτα τὴν αὐγὴ νὰ ζωρηθῇ...

Ἄθῃο γλυκὸ, ποῦ εἶσαι;

Πές μου, ποῦ, ἐλλῆς χροσι!

Θὰ ἔθῃνα γιὰ νῶρθῆς πῶο

Τὴ ζωῆ μου τὴ μισῆ!...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΑΦΦΩΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἔο προσομιός τῆς γυναῖκας εἶνε νὰ ἀ- γαπηθῇ και ὄχι νὰ ἐννοηθῇ.

